

## Arrest

nr. 208 170 van 23 augustus 2018  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM  
Berckmansstraat 89  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin*

*nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

*2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig eerste volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig verzoek heeft uiteengezet, namelijk haar vrees naar Nigeria terug te keren omdat zij represailles vreest vanwege madame T. en madame N., door wie zij naar Europa werd gesmokkeld en ten opzichte van wie zij naar eigen zeggen nog een schuld van € 30.000 heeft.*

*Verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 186 957 van 18 mei 2017 omdat geen geloof wordt gehecht aan de door haar beweerde problemen met haar madame, zij er niet in slaagt haar vrees voor genitale verminking voor haar dochter te concretiseren en omdat er voor burgers afkomstig in de staat Edo actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet is.*

*Ter ondersteuning van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoekster de volgende documenten neer: een origineel paspoort en een verslag opgesteld door Nansen vzw (The Belgian Refugee Council) met daarbij een conceptnota betreffende taalanalyse in asielinterviews door professor Maryns van 22 december 2017, een e-mail van priester M.O. gedateerd 27 juni 2017 en een attest dat verzoeksters verblijf in het opvangcentrum Melilla bevestigt.*

*3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:*

*“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

*Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):*

*“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

*Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*

*De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende*

de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige verzoek om internationale bescherming werd besloten dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de door verzoekster reeds ondergane vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die hier een ander licht op werpen, dient te worden besloten dat verzoekster geen elementen bijbrengt die de kans op internationale bescherming vergroten.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5.2. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar de taalanalyse in asiel- migratiecontext door professor Maryns en herhaalt dat de door de asielinstantie gebruikte Engels niet hetzelfde is als het 'Nigerian Pidgen' Engels dat zij gebruikt waardoor informatie en details verloren gaan en bepaalde sociaal-culturele concepten onduidelijk zijn en misbegrepen worden. Het antwoord van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, namelijk dat verzoekster nooit geklaagd heeft over taal/communicatie, is volgens haar niet pertinent daar zij niet in staat is zelf te beseffen of de dossierbehandelaar alles begrepen heeft en zij tevens in de onmogelijkheid is zelf in te schatten of zij alle vragen correct begrepen heeft.

Verzoekster kan niet worden gevolgd. Het feit dat verzoekster de gepidginiseerde variëteit van het Engels spreekt, doet geen afbreuk aan het feit dat zij tijdens haar eerste verzoek tot internationale bescherming de protection officer wel degelijk goed kon begrijpen en tussen hen een normale communicatie mogelijk was. Uit de inhoud van de gehoorverslagen van 10 november en 22 december 2016 blijkt immers ondubbelzinnig dat zij pertinent en uitgebreid antwoordde op de aan haar gestelde vragen en dat ook de protection officer in staat was het relaas van verzoekster te begrijpen. Er werd verzoekster op gewezen dat indien er in de loop van het gehoor te snel werd gesproken of zij iets niet zou begrijpen, zij het onmiddellijk moest melden. Indien er onduidelijkheden waren voor de protection officer, werd om verheldering gevraagd (gehoorverslag van 10 november 2016, p. 2 - 3). Toen op het einde van het eerste gehoor werd gevraagd of zij het Engels van de protection officer had begrepen, antwoordde zij duidelijk bevestigend en stelde zij dat de protection officer naar haar niveau kwam (gehoorverslag van 10 november 2016, p. 28). Ook op het einde van het tweede gehoor verklaarde verzoekster alle vragen goed te hebben begrepen (gehoorverslag 22 december 2016, p.33). Verzoekster heeft tijdens haar beroepsprocedure in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming bovendien geen enkel communicatieprobleem aangehaald en heeft ter terechtzitting evenmin gewag gemaakt van enige problemen met de tolk Engels waar zij in haar verzoekschrift om verzocht heeft.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid geniet.

*Verzoekster mag bewijzen dat hetgeen in haar verhoorverslagen werd neergeschreven op een andere manier (door haar) werd gezegd. Zij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens, wat in casu niet is gebeurd.*

*Dat verzoekster de Engels taal onvoldoende zou beheersen blijkt niet uit het voorgaande, en kan bijgevolg de in het kader van haar vorig verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid niet herstellen.*

*5.3. Dient te worden benadrukt dat niet wordt betwijfeld dat verzoekster door mensenhandelaren naar Europa werd gebracht om er te werken als prostitué en dat de gebeurtenissen onderweg van Nigeria naar Marokko – verzoekster werd tijdens haar reis herhaaldelijk verplicht met verschillende mannen te slapen – evenmin in vraag worden gesteld.*

*In het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming oordeelde zowel de commissaris-generaal als de Raad echter dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden vrees voor madame T. en madame N. en bepaalde belangrijke aspecten van haar relaas. Zo bracht verzoekster geen plausibele verklaring bij voor haar nalaten om tijdens haar verblijf in Spanje minstens een poging te ondernemen om bescherming te bekomen tegen de druk uitgaande van madame N. om zich te prostitueren en tegen de bedreigingen die hiermee gepaard gingen. Tevens deden een aantal van verzoeksters verklaringen ernstige twijfels rijzen bij de waarachtigheid van haar bewering actueel nog een openstaande schuld van 30 000 euro te hebben ten opzichte van de madames die haar naar Europa hebben gesmokkeld en uitte de Raad het vermoeden dat verzoekster zich in Spanje wel geprostitueerd heeft en wel degelijk voor madame N. heeft gewerkt. Ook de vaststelling dat verzoekster allerminst overtuigende verklaringen aflegde over de bedreigingen die zij ontving van madame N. en over de problemen die haar moeder zou hebben gekend met madame T. en haar mannen, wees luidens de Raad in haar arrest nr. 186 957 van 18 mei 2017 in die richting.*

*Het document van het Ministerio de Empleo Y Seguridad Social waarin te lezen staat dat verzoekster in het centrum verbleef van 7 juni 2012 tot 25 juni 2014, vermag geen ander licht te werpen op de in het kader van haar vorig verzoek gedane inschatting van de Raad. De loutere bevestiging dat verzoekster in het kamp in Melilla verbleef, een gegeven dat overigens niet betwist wordt, vermag immers allerminst aan te tonen dat zij niet in de prostitutie zou gezeten hebben in Spanje. Ook de verwijzing in onderhavig verzoekschrift naar algemene informatie waaruit moet blijken dat vrouwen uit Nigeria in principe geen prostitutie beoefenen in Melilla maar daarmee pas starten eens zij aangekomen zijn in de grote steden en verzoekster derhalve in de zes maanden dat zij in Barcelona verbleef niet in staat zou zijn geweest een schuld van €30 000 te kunnen terugbetalen, sluit niet uit dat verzoekster in casu zich niet in het kamp heeft geprostitueerd en de schulden niet heeft kunnen afbetalen. Bovendien gaat verzoekster met haar betoog voorbij aan de in het kader van haar vorig verzoek gedane vaststellingen dat leidde tot de ongeloofwaardigheid van haar beweerde vrees.*

*Daar bij de Raad nog steeds het vermoeden heerst dat verzoekster zich in Spanje wel geprostitueerd heeft en geen openstaande schuld meer heeft bij de madames die haar naar Europa hebben gesmokkeld, maakt zij niet aannemelijk nog represailles te vrezen. In dit verband wijst de Raad naar hetgeen hij in het kader van haar vorig verzoek ter terechtzitting heeft vastgesteld: “Ter terechtzitting kan de Raad voorts vaststellen dat verzoekster ook in België geen klacht heeft ingediend tegen haar madame voor mensensmokkel en (gedwongen) prostitutie, wat de geloofwaardigheid van haar vrees verder hypothekeert. Verzoeksters argument dat zij hier nooit bedreigd werd, kan de Raad niet overtuigen. Immers, uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar madame er alles aan deed om haar geld terug te krijgen en er alles aan zou hebben gedaan om verzoekster te vinden in Barcelona. Het is dan ook onbegrijpelijk dat verzoekster, indien zij inderdaad nog zware schulden had bij haar madame en deze haar en de familie bedreigde, het niet nodig achtte om in België klacht in te dienen voor mensensmokkel. Dit klemt des te meer nu de familie van verzoekster op de hoogte is dat zij in België is, en zij door de madame en/of haar trawanten zouden kunnen onder druk gezet worden.”*

*De loutere verwijzing naar informatie waaruit blijkt dat slachtoffers van mensenhandel in geval van terugkeer naar Nigeria een hoger risico lopen om opnieuw verhandeld te worden en dat Benin City de draaischijf voor mensenhandel is, betekent niet dat verzoeksters verklaringen in dit verband op enige waarheid zouden berusten en dat zij hiervan opnieuw het slachtoffer zou worden of represailles dient te vrezen.*

*5.4. Verzoekster betwist dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst toegang zou hebben tot een doeltreffende bescherming vanwege de Nigeriaanse autoriteiten en zij verwijst in dit verband naar recente informatie, waaruit blijkt dat de Nigeriaanse politie corrupt is, dat CEDAW en CNDA*

sceptisch zijn over de capaciteit van NAPTIP om slachtoffers van mensensmokkel bescherming te bieden en dat sommige gesprekspartners stellen dat vrouwen die terugkeren naar Nigeria het risico lopen om het slachtoffer te worden van geweld of ontvoering, dan wel dat zij het risico lopen om opnieuw slachtoffer te worden van mensenhandel. Zij brengt hiermee evenwel geen objectieve informatie bij die de analyse van het Commissariaat-generaal in een ander daglicht stelt en die aantoonst dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. Zij toont met haar betoog evenmin aan dat de maatregelen die de Nigeriaanse autoriteiten hebben genomen in de strijd tegen mensenhandel niet zouden voldoen aan het gestelde in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Dient bovendien te worden benadrukt dat er in casu helemaal geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekster voorgehouden vrees voor madame T. en madame N.

5.5. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog een vrees uit in geval van terugkeer naar haar land van herkomst te worden gestigmatiseerd door haar familie en de gemeenschap, benadrukt de Raad vooreerst dat, zoals reeds in het kader van haar vorig verzoek werd geoordeeld, de loutere verwijzing naar algemene rapporten over de toestand in het land van herkomst geenszins kan volstaan om aan te tonen dat ook verzoekster bij terugkeer naar Nigeria aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen. In het arrest nr. 186 957 van 18 mei 2017 kan vervolgens het volgende worden gelezen: "Hoe dan ook, sociale stigmatisatie en mogelijke uitingen van afkeur ten opzichte van vrouwen die zonder geld terugkeren uit Europa zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd aangezien er geen sprake is van een intentionele bedreiging van het leven, de vrijheid en/of fysieke integriteit. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de door verzoekster aangehaalde vrees ten aanzien van haar familie danig wordt gerelativeerd door het gegeven dat haar zus haar documenten met betrekking tot het overlijden van haar moeder opstuurde. Dat haar familie documenten ter ondersteuning van verzoeksters asielaanvraag overmaakt lijkt er allerm minst op te wijzen dat zij door haar familie werd verstoten en zij alle contact met haar weigeren. Verzoeksters beweringen in dit verband worden overigens verder onderuit gehaald door de stelling in het verzoekschrift dat zij in geval van terugkeer geen andere optie zal hebben dan bij haar familie terug te keren en onderdak bij hen te vinden (p. 10). Zo verzoeksters familie met haar niets meer wil te maken hebben, zoals zij beweert, zou dit immers helemaal geen optie zijn."

5.6. Verzoekster brengt tevens geen elementen aan die een nieuw licht werpen op de vrees voor vrouwelijke genitale verminking van haar dochter.

5.7. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat er tot op heden geen verandering is betreffende het conflict met Boko Haram en dat de informatie waarnaar in het kader van verzoeksters eerste verzoek tot internationale bescherming werd verwezen nog actueel is. Verzoekster betwist deze beoordeling op generlei wijze, noch brengt zij elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens blijft de gedane vaststelling in het kader van verzoeksters eerste verzoek, met name dat er voor burgers afkomstig in de staat Edo actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet is, staande.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 juni 2018, legt verzoekende partij naast een brief van de organisatie Nansen (neergelegd bij de DVZ) thans een aanvullende nota neer met een aantal verklaringen van onder andere de Spaanse NGO die hulp biedt in het vluchtelingenkamp in Melilla en de sociaal bemiddelaarster N.L.A. die daar tewerkgesteld is, en waar verzoekende partij werd opgevangen gedurende twee jaar. Verzoekende partij bevestigt dat zij nog altijd een openstaande schuld heeft van 30 000 euro en dat zij zich geenszins heeft geprostitueerd tijdens haar verblijf in Mellila, wat eveneens bevestigd wordt in de documenten van de Spaanse NGO. Deze openstaande schuld aan haar madame en het netwerk van mensenhandelaren zijn deels haar vrees voor vervolging bij terugkeer naar haar land van herkomst. In tegenstelling tot wat de Raad in een eerder arrest meende, blijkt duidelijk dat verzoekende partij haar schuld helemaal niet heeft kunnen afbetalen aangezien zij zich tijdens haar verblijf in Mellila niet prostitueerde en later slechts een zestal maanden in Barcelona verbleef alvorens naar België te vluchten. Verzoekende partij wijst er op dat deze gang van zaken, nl. dat de vrouwen zich niet prostitueren in Melilla (opvangcentrum), tevens wordt bevestigd in een rapport van de Spaanse NGO CEAR. Voorts verwijst verzoekende partij naar een rapport van Asylus van april 2018 en licht zij toe dat ook EASO tot dezelfde conclusies kwam. Op de vraag of verzoekende partij klacht heeft ingediend en slachtofferhulp heeft ingeroepen, antwoordt zij ontkennend en verklaart zij dat slachtoffers van mensensmokkel en mensenhandel veel te bang zijn om klacht in te dienen.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in haar vluchtrelaas, eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift aangehaalde argumenten, het formuleren van algemene beweringen en het op algemene wijze verwijzen naar algemene informatie, waarmee zij er echter niet in slaagt een ander licht te werpen op de in de beschikking van 4 juni 2018 opgenomen grond.

4.2.2. De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 186 957 van 18 mei 2017 werd vastgesteld dat aan de door haar uiteengezette vrees voor (represailles door) de mensensmokkelaars 'madame' T. en 'madame' N., die haar naar Europa smokkelden en aan wie ze beweerdelijk nog 30.000 euro verschuldigd zou zijn, geen geloof kan worden gehecht.

In voormeld arrest werd dienaangaande o.a. vastgesteld en geoordeeld als volgt:

*“Volgende vaststellingen en overwegingen doen bovendien in aanzienlijke mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van door verzoekster voorgehouden vrees voor madame T. en madame N. en bepaalde belangrijke aspecten van haar relaas.*

*Zo leest de Raad in verzoeksters verklaringen dat zij naïef was en geloofde dat zij en de andere meisjes naar Europa zouden gaan om er de stiel van naaister te leren, dat zij onderweg evenwel herhaaldelijk verplicht werd om met verschillende mannen te slapen en dat het haar toen begon te dagen dat zij in de*

prostitutie zou terechtkomen. Indien verzoekster daadwerkelijk aan gedwongen prostitutie wilde ontsnappen zoals zij beweert, mag het echter ten zeerste verbazen dat zij zich niet aan de invloed van het smokkel- en prostitutienetwerk heeft onttrokken wanneer zij daartoe de kans had. Uit haar verklaringen blijkt immers dat de groep meisjes bij aankomst in Melilla werd gesplitst, dat zijzelf naar een kamp voor minderjarigen werd gebracht en dat de rest werd meegenomen naar het 'grote kamp'. Op dat ogenblik was verzoekster dus afgescheiden van de rest van de groep en vooral van E., de 'senior girl' die telefonisch in contact stond met madame N. en haar alle informatie over de meisjes doorspeelde, hetgeen haar aldus de kans gaf om hulp te zoeken en te ontsnappen aan het lot dat haar te wachten stond. De Raad leest dan ook met grote verbazing in verzoeksters verklaringen dat zij er echter vrijwillig voor koos om naar het andere kamp te worden overgeplaatst, waar zij herenigd werd met E. en de andere meisjes en waar zij aldus via E. opnieuw in de greep van madame N. terecht kwam (administratief dossier, stuk 8, p. 8 en stuk 5, p. 11). Dergelijk gedrag valt naar het oordeel van de Raad niet te rijmen met de door verzoekster geschetste dwang en de door haar voorgehouden vrees.

De ernst van de door verzoekster aangehaalde vrees wordt verder aangetast door de vaststelling dat zij in Spanje, waar zij blijkens haar verklaringen ruim 2,5 jaar heeft verbleven, op geen enkel ogenblik hulp heeft gezocht. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet "Ten eerste moet opgemerkt worden dat het erg tot de verbeelding spreekt dat u gedurende 2 jaar in een kamp van het Rode Kruis in Melilla verbleef zonder hulp te zoeken (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.10 en p.20 en dd. 22/12/2016, p. 15-16 en p.19). U verklaart geen asiel te hebben aangevraagd in Melilla omdat u niet op de hoogte was van de mogelijkheid. U werd pas op de hoogte gesteld van de mogelijkheid door de man die u naar België bracht (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p.16). Dat u geen asiel heeft aangevraagd in Melilla, kan enigszins verklaard worden door uw onwetendheid. **Dat u echter, gedurende een verblijf van twee jaar in het kamp van Melilla, op geen enkel moment hulp heeft gezocht, tart de verbeelding.** Eens te meer omdat, volgens uw verklaringen, E.(...) u nauwlettend in het oog hield en u verplichtte drugs te nemen om uw ongeborn kind te aborteren (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.9 en dd. 22/12/2016, p.20) én uw vriend Z.(...) regelmatig gebeld en bedreigd werd door madame N.(...) (zie gehoorverslag dd. 22/12/2016, p. 16). Volgens uw verklaringen was de dreiging dus erg actueel. U verklaart opgenomen te zijn geweest in een ziekenhuis (zie gehoorverslag CGVS, dd. 10/11/2016, p. 9 en dd. 22/12/2016, p.20) alwaar u de mogelijk had uw problemen uiteen te zetten. Bovendien werd het familieboekje en de geboorteakte van uw dochter opgesteld door de Registro Civil de Melilla, wat aantoonde dat u tevens in contact kwam met de autoriteiten. U verklaart in het ziekenhuis en in het kamp niet over uw problemen te hebben verteld omdat u bang was voor E.(...) en voor uw madame (zie gehoorverslag dd. 20/12/2016, p.20) en omdat u de gevolgen van het verbreken van de eed, de juju, die u ertoe verbond het geheim van Europa te bewaren, vreesde (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.20 en dd. 20/12/2016, p.19). Buiten beschouwing gelaten dat het opmerkelijk is dat u zich in Nigeria geen vragen stelde bij het nut van het afleggen van een eed om een job als naaister in Europa geheim te houden, houden uw verklaringen hieromtrent geen steek. Indien u werkelijk de gevolgen van het verbreken van de eed vreesde, zou u niet bij kennismaking met Z.(...), nota bene een Nigeriaan, meteen spontaan uw problemen uiteengezet hebben (zie gehoorverslag CGVS, dd. 20/12/2016, p. 15). U verklaart hem alles te hebben verteld omdat hij u een luisterend oor bood en u raad gaf. U gevraagd waarom u wel alles aan Z.(...) vertelde, terwijl u de autoriteiten in het kamp niet op de hoogte durfde stellen omwille van de eed, antwoordt u dat hij steeds naar u kwam en vriendelijk was (zie gehoorverslag CGVS dd. 20/12/2016, p. 19). U verklaart niet aan de eed te hebben gedacht omdat u voelde dat hij om u gaf. **Enerzijds verklaart u, uit vrees voor de gevolgen van het verbreken van de eed, de autoriteiten in het kamp niet op de hoogte te hebben gesteld van uw problemen, en, anderzijds, verklaart u zonder aan te eed te denken, uw problemen uiteen te hebben gezet aan een volslagen vreemde Nigeriaan. Dit tast de geloofwaardigheid van uw vrees (voor de gevolgen van het verbreken van de eed) ernstig aan.** De beweegredenen waarom u in het kamp de hulp van de autoriteiten niet kon inroepen, blijven aldus niet overeen. U verklaart tevens in Barcelona te angstig te zijn geweest om klacht in te dienen of naar de politie te gaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.20). Uw vriend en het koppel waarbij jullie inwoonden, raadden u aan de politie niet in te schakelen omdat u geen papieren had. Hieruit blijkt dat ook de man en vrouw waarbij u woonde op de hoogte waren van de problemen wat wederom een schending van de eed inhield. Bovendien weerhield het ontbreken van papieren u niet om in België hulp te vragen aan de Belgische asielinstanties. U verklaart hier in België asiel te hebben aangevraagd en over uw problemen te hebben verteld omdat u geholpen werd door uw sociaal assistente (zie gehoorverslag dd. 20/12/2016, p.24). Dat u, zonder aan de eed te denken, uw problemen uiteenzette aan Z.(...), en, zoals blijkt uit uw verklaringen, tevens uw huisgenoten op de hoogte bracht doch tegelijkertijd de gevolgen van het verbreken van de eed aanhaalt als reden om geen hulp te hebben gezocht in Melilla en Barcelona,

is op zijn minst erg merkwaardig te noemen en doet ernstig twijfelen aan het gedwongen en problematische karakter van uw activiteiten in Europa.

Tot slot verklaart u, na het vertrek van Z.(...), regelmatig onderdak te hebben gezocht in de kerk Christ Fellowship Ministry (zie gehoorverslag CVGS dd. 10/11/2016, p.27 en dd. 20/12/2016, p.23). U gevraagd of u de pastoor, pastoor O.(...), over uw problemen vertelde, antwoordt u hem enkel op de hoogte te hebben gesteld van het vertrek van uw vriend Z.(...), en niet van de andere problemen. U geeft aan geen reden te hebben gehad het hem niet te vertellen. **Uit het voorgaande moet geconcludeerd worden dat u meermaals de kans heeft gehad hulp te zoeken maar nagelaten heeft dit te doen.** Uw verklaringen hieromtrent, namelijk de vrees voor de gevolgen van het verbreken van de eed, blijven niet overtuigend gezien uw nonchalante houding met betrekking tot de eed bij uw ontmoeting met Z.(...). **Er mag van u verwacht worden dat u minstens een poging deed om beroep te doen op mogelijke bescherming en diensten in Spanje.** Dat u naliel dit te doen tast evrder de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde problemen aan."

Verzoekster volhardt in haar verklaringen dat zij de hulp van de autoriteiten niet heeft gezocht omdat zij bang was voor E. – de senior girl – en voor haar madame en omdat zij de gevolgen van het verbreken van de eed, de "juju", vreesde.

Wat betreft haar angst voor E. en madame N., herhaalt de Raad dat deze angst moeilijk te rijmen valt met het gegeven dat verzoekster er vrijwillig voor koos om vanuit het minderjarigenkamp in Melilla te worden overgeplaatst naar het kamp waar E. en de andere meisjes verbleven.

Wat betreft de vrees voor de gevolgen van het verbreken van de eed, dient het volgende te worden opgemerkt. Uit het "EASO Country of Origin Information Report – Nigeria – Seks trafficking of women", waaruit verzoekster in het verzoekschrift meermaals citeert, blijkt dat voodoo of "juju" een traditionele religie is in West Afrika. Men gelooft dat geesten of goden over de aarde heersen en elk aspect van het menselijk bestaan bepalen. Deze goden kunnen mensen beschermen of hen straffen. De rituele eed of "juju" wordt in de Nigeriaanse mensenhandel gebruikt als een dwangmiddel om de slachtoffers psychologisch onder controle te houden. De angst voor de consequenties van het verbreken van de eed, zijnde bestraffing door de goden, is immers erg groot. Er wordt namelijk gelooft dat het verbreken van de eed de goden zal ontstemmen, hetgeen kan leiden tot ernstige ziekte, krankzinnigheid of de dood van de verbreker van de eed of diens familieleden (p. 27-29). In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te suggereren in haar verzoekschrift betreft de vrees in geval van het verbreken van de eed aldus niet zozeer een vrees voor represailles vanwege de mensenhandelaars doch wel een vrees te worden gestraft door de goden. Opdat een dergelijke vrees in hoofde van het slachtoffer kan worden aangenomen moet de betrokken persoon dit geloof dan ook noodzakelijkerwijs aanhangen, wat in casu niet het geval blijkt te zijn. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij christen is, dat haar moeder aanvankelijk niet instemde met de eed omdat het tegen haar geloof was, dat haar moeder uiteindelijk toch akkoord ging omdat verzoekster zonder eed niet naar Europa kon vertrekken en dat haar moeder hieromtrent zei "ok, het is gewoon een eed, niets meer". Uit verzoeksters verklaringen blijkt voorts dat zij is opgegroeid met het idee "dat het afleggen van een eed iets slechts is en niet goed is", dat zij zelf niet vertrouwd was met "juju", dat zij er slechts over had horen vertellen en nooit eerder op de plaats was geweest waar de "juju" plaatsvond, en dat ook haar moeder "zulke plaats" niet kende (administratief dossier, stuk 8, p. 5-6 en stuk 5, p. 5 en p. 8-10). Aangezien verzoekster aldus overduidelijk dit geloof niet aanhing, slaagt zij er allerminst in te overtuigen dat zij werkelijk geloofde dat zij zou sterven als zij "het geheim" zou vertellen (administratief dossier, stuk 5, p. 6 en p. 20). Dat zij dit niet echt geloofde blijkt overigens uit haar verklaringen dat zij haar problemen spontaan vertelde aan Z., een Nigeriaan die zij in Marokko zou hebben leren kennen en die, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, op dat ogenblik een volslagen vreemde voor haar zou zijn geweest. Verzoekster verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat zij op dat ogenblik niet dacht aan de eed omdat zij voelde dat Z. om haar gaf (administratief dossier, stuk 5, p. 19). Gelet op het voorgaande, kan verzoekster zich aldus niet ernstig beroepen op een vrees voor de gevolgen van het verbreken van de eed als reden om geen hulp te hebben gezocht in Melilla en Barcelona. De argumentatie in het verzoekschrift dat er een groot verschil is tussen het delen van haar verhaal met een privépersoon in vergelijking met het melden aan de autoriteiten en de verwijzing in dit verband naar het "EASO Country of Origin Information Report – Nigeria – Seks trafficking of women" waaruit blijkt dat het doel van een "juju oath" eruit bestaat om de "activiteit" geheim te houden ten opzichte van de autoriteiten, niet per se ten aanzien van privépersonen, kan deze appreciatie niet ombuigen en kan, in tegenstelling tot wat wordt opgeworpen in het verzoekschrift, geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster gedrag "perfect aannemelijk" is. Dit klemt des te meer daar verzoekster tijdens het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd voor wie "het geheim" moest bewaard blijven, waarop zij antwoordde "Van de wereld. Niemand mocht ervan horen. Enkel binnen mijn familie en madame t.(...). (...) Als we het geen geheim houden, zouden de gevolgen niet goed zijn." (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Zij maakte hierbij aldus geen onderscheid tussen privépersonen en autoriteiten. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad in



navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen plausibele verklaring bijbrengt voor haar nalaten om tijdens haar verblijf in Spanje minstens een poging te ondernemen om bescherming te bekomen tegen de druk uitgaande van madame N. om zich te prostitueren en tegen de bedreigingen die hiermee gepaard gingen. De commissaris-generaal kan dan ook worden gevolgd in diens besluit dat verzoeksters nalaten de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar beweerde problemen aantast.

Een aantal van verzoeksters verklaringen doen overigens ernstige twijfels rijzen bij de waarachtigheid van haar bewering actueel nog een openstaande schuld van 30 000 euro te hebben ten opzichte van de madames die haar naar Europa hebben gesmokkeld. Verzoekster houdt dan wel vol zich in Europa nooit te hebben geprostitueerd waardoor ze deze schuld niet kon terugbetalen, doch haar verklaringen hieromtrent tijdens het gehoor kunnen niet overtuigen. Zo gaf verzoekster allerminst een duidelijk antwoord wanneer haar tijdens het eerste gehoor werd gevraagd of zij tijdens haar verblijf in het kamp moest slapen met mannen: "in het kamp is mijn keuze, het slapen met mannen eindigde in Marokko, in Melilla was het mijn keuze" (administratief dossier, stuk 8, p. 9). Andere opmerkelijke uitspraken deed verzoekster in verband met de telefonische contacten die zij vanuit Spanje met haar zussen onderhield: "Wisten zij wat er aan de hand was in Europa? Toen ze belden, zeiden ze altijd je leeft goed, je verdient geld, ik zei ik ben aan het afzien, het is God die me erdoor helpt (...). Ze wisten van de prostitutie? Ja, maar ze kozen de kant van mijn madame, mensen doen het, ik ben niet de eerste, ik zou eraan wennen, mensen die het doen zijn niet dood, waarom is het anders bij mij. (...)" (administratief dossier, stuk 5, p. 28). Ook deze verklaringen suggereren dat verzoekster in Spanje wel in de prostitutie werkzaam zou zijn geweest. Er kan in dit geval nog worden opgemerkt dat verzoekster blijkens haar verklaringen ruim 2,5 jaar in Spanje heeft verbleven, ongeveer de tijd die nodig is om de schuld terug te betalen. De Raad leest in het "EASO Country of Origin Information Report – Nigeria – Seks trafficking of women" immers dat het doorgaans twee tot drie jaar werk in de seksindustrie kost om een schuld van 35 000 tot 50 000 euro terug te betalen (p. 25). Uit dezelfde informatie blijkt dat vrouwen die niet het gewenste bedrag binnen de door de madame bepaalde tijdsspanne betalen te maken krijgen met bedreigingen, dwang en fysiek geweld, en dat er tevens bedreigingen worden geuit naar hun familie toe (p. 25). Gelet op deze informatie, kan het de Raad dan ook geenszins overtuigen dat madame N., aan wie verzoekster ondanks de telefonische bedreigingen naar eigen zeggen al die tijd nog geen cent had terugbetaald, pas na verzoeksters vertrek uit Spanje haar familie onder druk is beginnen zetten (administratief dossier, stuk 8, p. 26). Dit klemt des te meer daar verzoekster over madame N. verklaarde "(...) ze is harteloos, ze is harteloos (...). Ze zegt dat ze niet zou stoppen tot ze haar geld heeft. Ze zei dat ze niet lacht als het op haar geld aankomt." (administratief dossier, stuk 8, p. 20-21). Gezien dit beeld dat verzoekster schetst van madame N. en mede gelet op hoger aangehaalde informatie, acht de Raad het geenszins plausibel dat madame N. gedurende 2,5 jaar niet doortastender zou hebben opgetreden tegen verzoekster en haar familie teneinde de terugbetaling van de schuld te bekomen. Het voorgaande voedt verder het vermoeden dat verzoekster in Spanje wel degelijk voor madame N. heeft gewerkt.

Ook de vaststelling dat verzoekster allerminst overtuigende verklaringen aflegt over de bedreigingen die zij ontving van madame N. en over de problemen die haar moeder zou hebben gekend met madame T. en haar mannen, wijst in die richting.

Wat betreft verzoeksters contacten met madame N. in Spanje, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: "Vervolgens moeten er enkele bedenkingen gemaakt worden met betrekking tot de **contacten met madame N.(...)**. U Verklaart dat, toen u in Melilla was, de senior girl E.(...) het nummer van uw vriend Z.(...) aan madame N.(...) gaf (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.19). U gevraagd waarom E.(...) Z.(...)'s nummer aan madame N.(...) gaf, verklaart u te vermoeden dat uw madame dat vroeg. Toen E.(...) uw madame op de hoogte bracht van uw zwangerschap, begon ze te vragen wie de vader was en zei ze dat u het nummer van uw vriend moest sturen. U verklaart geen persoonlijk contact te hebben gehad met madame N.(...) toen u in het kamp in Melilla zat omdat u geen telefoon had en dat madame N.(...) steeds naar E.(...), en nadat E.(...) weg was, naar uw vriend, belde. U slaagt er niet in een afdoend antwoord te formuleren op de vraag waarom uw vriend altijd opnam. U verklaart tevens dat uw vriend Z.(...) u, eens aangekomen in Barcelona, een GSM toestel kocht en uw nummer aan madame N.(...) gaf omdat hij het beu was dat hij gestoord werd (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p.16-17). Dat uw vriend uw nummer aan madame N.(...) doorspeelt is, mede omdat hij de bedreigingen van madame N.(...) aan den lijve heeft ondervonden, erg opmerkelijk. Dat u dat enkel kan verklaren door te zeggen dat 'hij het beu was dat hij verstoord werd', tart de verbeelding. Van iemand die gedurende jaren onder constante dreiging heeft geleefd, mag verwacht worden dat zij meer uitvoerige en gedetailleerde verklaringen kan afleggen en tevens meer interesse toont. U verklaart, wanneer madame N.(...) u belde in Spanje, de telefoon soms wel en soms niet te hebben opgenomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p.22 en p.23). U gevraagd waarom u niet van simkaart veranderde, verklaart u te hebben gedacht dat uw vriend Z.(...), na zijn vertrek, zou bellen en dat u contact hield met de vrienden van uw vriend Z.(...) in de hoop uw vriend terug te vinden (zie

gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p. 22), wat geen onaannemelijke verklaring is, ware het niet dat u hier in België aangekomen van nummer veranderde omdat u niet wilde dat madame N.(...) u contacteerde. U geconfronteerd met de bevinding dat uw vriend Z.(...) u dan ook niet meer kon bereiken, verklaart u in Spanje te hebben gevreesd dat ze [madame N.(...)] u, aangezien ze u in Barcelona vond, overal zou kunnen vinden en er aldus geen nood was om uw nummer te veranderen. U voegt bovendien toe hier in België contact te hebben gehad met een van Z.(...)'s vrienden waardoor uw argument, namelijk dat u in Spanje niet van nummer veranderde omdat u hoopte Z.(...) terug te vinden, teniet wordt gedaan.

Vervolgens zijn uw verklaringen met betrekking tot het bezoek van madame N.(...) eerder vaag. U verklaart dat E.(...) en madame N.(...) een maand na aankomst in Barcelona naar het appartement kwamen waar u verbleef (zie gehoorverslag CGVS dd. 01/11/2016, p. 18, p.19 en p. 26). U gevraagd hoe madame N.(...) te weten kwam dat u in Barcelona, in dat specifiek huis, was, verklaart u te vermoeden dat ze het te weten kwam via zijn vrienden [de vrienden van uw vriend Z.(...)], via uw vriend of via de eigenaar van het huis. U besluit door te zeggen dat u het niet weet maar dat ze kwam. Ze belde u en zei dat ze zou komen (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p.21). Het moet op z'n minst opmerkelijk genoemd worden dat madame N.(...) u wist te lokaliseren en dat ze, tot tweemaal toe, de moeite nam u persoonlijk op te zoeken. Dat u bovendien slechts suggesties oppert over de manier waarop ze u wist te lokaliseren, zonder u hier verder in te hebben verdiept, tart de verbeelding. Het moet nogmaals benadrukt worden dat iemand die gedurende jaren belaagd wordt, meer interesse mag tonen in haar zaak. Dat u, na haar bezoek, nog teruggekeerd zou zijn naar het appartement (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.27 en dd. 22/12/2016, p.22), is eerder opmerkelijk. **Uw verklaringen met betrekking tot de bezoeken van madame N.(...) in Barcelona gaan gepaard met een resem vaagheden en onduidelijkheden waardoor de waarachtigheid ervan in vraag moet worden gesteld.** De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen, wat evenwel geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogt de geloofwaardigheid te herstellen van de feiten die zich volgens haar in Spanje zouden hebben voorgedaan.

Evenmin slaagt verzoekster er in te overtuigen waar zij beweert dat een van de bezoeken van madame T. en haar mannen aan haar moeder escaleerde waardoor haar moeder verschillende verwondingen opliep en ten gevolge van die verwondingen overleed, en dat zij door haar familie verantwoordelijk wordt geacht voor de dood van haar moeder. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: "Vervolgens verklaart u dat, nadat u Spanje verlaten heeft, uw moeder verschillende keren benaderd werd door Madame T.(...) en haar mannen in de hoop meer informatie te verkrijgen met betrekking tot uw locatie. Een van deze bezoeken escaleerde waardoor uw moeder verschillende verwondingen opliep en ten gevolge van die verwondingen overleed. Om uw verklaringen te staven legt u een overlijdensakte neer van uw moeder en een affidavit opgesteld door E.(...) E.(...). Wat betreft de aanval op uw moeder moet ten eerste opgemerkt worden dat **een affidavit geen authentieke akte is maar louter een bevestiging van de daarin vermelde eenzijdige verklaring op de daarin bepaalde dag.** Het bewijst geenszins dat de eenzijdige verklaring zelf waarachtig is, temeer nu de affidavit van 16 juni 2016 werd afgelegd door E.(...) E.(...) die, in de affidavit, verklaart dat uw moeder, K.(...) A.(...) A.(...), haar tante was, en dus **bezwaarlijk als objectief** kan worden aanzien. Wat opmerkelijk is dat u tijdens het gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, dd. 10/11/2016, p.17) bevestigt dat E.(...) E.(...) de zus van uw moeder is, en niet de nicht van uw overleden moeder. Bovendien staat in de affidavit te lezen dat uw moeder overleed op 6 juni 2016 op de leeftijd van 54 jaar na een korte ziekte ten gevolge van een eerdere aanval door **onbekende** personen, terwijl u zelf meermaals aangeeft dat uw moeder aangevallen werd door Madame T.(...) en haar mannen, en uw familie u ervan beschuldigt verantwoordelijk te zijn voor de dood van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.26 en dd. 22/12/2016, p. 27). De overlijdensakte die u neerlegt toont enkel aan dat A.(...) A.(...) K.(...) overleden is op 6 juni 2016 maar verschaft geen verdere informatie over de doodsoorzaak. U legt tevens een email dd. 29 juni 2016 van uw sociaal assistente, mevrouw V.(...) R.(...) , aan uw advocate, meester Van Cutsem neer. In de email staat te lezen dat mevrouw V.(...) R.(...) getuige was van een telefoongesprek met iemand die verklaart uw zus te zijn, die zich ten aanzien van u verbaal erg agressief opstelde. Volgens de verklaringen van mevrouw V.(...) R.(...) weigert uw zus alle contact met u en wordt u door uw zus uitgestoten omdat u, volgens haar, de oorzaak van alle problemen en de dood van uw moeder bent. Hoewel hier niet getwijfeld wordt aan de goede bedoelingen van uw sociaal assistent, dient te worden opgemerkt dat deze nooit de zekerheid kan hebben dat de persoon aan de andere kant van de lijn werkelijk uw zus was. Bovendien zijn uw persoonlijke verklaringen van doorslaggevend belang in uw asielsrelaas en niet die van iemand die beweert uw zus te zijn of van

*iemand anders, die niet werd gehoord door het CGVS om na te gaan of haar verklaringen oprecht zijn. Net zoals getuigenissen op papier de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verklaringen niet kunnen herstellen, kan hetzelfde worden opgemerkt voor getuigenissen via de telefoon, of zelfs in persoon.” Met de stelling dat het in de context van haar asielrelaas, waarbij zij naar Europa werd gebracht in het kader van mensensmokkel en zij een schuld heeft van 30 000 euro ten opzichte van de madames die haar hebben gesmokkeld, perfect aannemelijk is dat haar familie werd bedreigd en later werd aangevallen en de verwijzing in dit verband naar het “EASO Country of Origin Information Report – Nigeria – Seks trafficking of women”, waaruit blijkt dat sommige families in Nigeria werden bedreigd of aangevallen door de smokkelaars, slaagt verzoekster er geenszins in het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Dat dergelijke praktijken inderdaad voorkomen, zoals blijkt uit objectieve informatie, betekent immers niet dat ook verzoeksters verklaringen in dit verband op enige waarheid zouden berusten.*

*Ter terechtzitting kan de Raad voorts vaststellen dat verzoekster ook in België geen klacht heeft ingediend tegen haar madame voor mensensmokkel en (gedwongen) prostitutie, wat de geloofwaardigheid van haar vrees verder hypothekeert. Verzoeksters argument dat zij hier nooit bedreigd werd, kan de Raad niet overtuigen. Immers, uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar madame er alles aan deed om haar geld terug te krijgen en er alles aan zou hebben gedaan om verzoekster te vinden in Barcelona. Het is dan ook onbegrijpelijk dat verzoekster, indien zij inderdaad nog zware schulden had bij haar madame en deze haar en de familie bedreigde, het niet nodig achtte om in België klacht in te dienen voor mensensmokkel. Dit klemmt des te meer nu de familie van verzoekster op de hoogte is dat zij in België is, en zij door de madame en/of haar trawanten zouden kunnen onder druk gezet worden.*

*In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog een vrees uit in geval van terugkeer naar haar land van herkomst te worden gestigmatiseerd door haar familie en de gemeenschap, benadrukt de Raad vooreerst dat de loutere verwijzing naar algemene rapporten over de toestand in het land van herkomst geenszins kan volstaan om aan te tonen dat ook verzoekster bij terugkeer naar Nigeria aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen. Hoe dan ook, sociale stigmatisatie en mogelijke uitingen van afkeur ten opzichte van vrouwen die zonder geld terugkeren uit Europa zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd aangezien er geen sprake is van een intentionele bedreiging van het leven, de vrijheid en/of fysieke integriteit. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de door verzoekster aangehaalde vrees ten aanzien van haar familie danig wordt gerelativeerd door het gegeven dat haar zus haar documenten met betrekking tot het overlijden van haar moeder opstuurde. Dat haar familie documenten ter ondersteuning van verzoeksters asielaanvraag overmaakt lijkt er allerminst op te wijzen dat zij door haar familie werd verstoten en zij alle contact met haar weigeren. Verzoeksters beweringen in dit verband worden overigens verder onderuit gehaald door de stelling in het verzoekschrift dat zij in geval van terugkeer geen andere optie zal hebben dan bij haar familie terug te keren en onderdak bij hen te vinden (p. 10). Zo verzoeksters familie met haar niets meer wil te maken hebben, zoals zij beweert, zou dit immers helemaal geen optie zijn.*

*Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat er in casu goede redenen zijn om aan te nemen dat de door verzoekster reeds ondergane vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst zodat de schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan worden aangevoerd.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen. Het louter herhalen van en vasthouden aan eerder afgelegde verklaringen is geenszins van aard de geloofwaardigheid ervan te herstellen, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

4.2.3. Verzoekende partij herhaalt en benadrukt ter terechtzitting dat zij zich, net zoals volgens haar in het algemeen de andere vrouwen die er verblijven, in Melilla (in het opvangcentrum) niet heeft geprostitueerd. Verzoekster verwijst in dit verband naar een door haar ter zitting middels een aanvullende nota neergelegd schrijven d.d. 25 juli van N.L.A., sociaal bemiddelaar van het tijdelijk verblijfscentrum voor immigranten in Melilla, die getuigt dat verzoekende partij zich tijdens haar verblijf van meer dan twee jaar in het opvangcentrum op geen enkel moment heeft kunnen prostitueren en die aangeeft dat door het opvangcentrum prostitutie en het verrichten van ander illegaal werk niet wordt toegestaan. Tevens wordt verwezen naar een ander, samen met de aanvullende nota, neergelegd rapport van Asylas van april 2018, getiteld “Spain: Trafficking of Nigerian women”, waarin dieper wordt ingegaan op de situatie van Nigeriaanse vrouwen die door criminele organisaties, onder leiding van “madammen” naar Europa worden gesmokkeld om er als prostituee te werken om zo hun reis/schuld, bedragen van tienduizenden euro's, af te betalen, alsook op het geweld waarmee sommigen van hen bij een terugkeer naar Nigeria te kampen krijgen. Voorts wijst verzoekende partij naar een rapport van de

Spaanse NGO CEAR, waar ze eerder in haar verzoekschrift al naar verwees. Volgens verzoekende partij, die er verder nog aan toevoegt dat EASO eveneens tot de conclusie kwam dat vrouwen zich niet prostitueren in Melilla, blijkt uit die informatie dus duidelijk dat zij haar schuld helemaal niet heeft kunnen afbetalen, aangezien zij zich tijdens haar verblijf in Melilla niet prostitueerde en later slechts een zestal maanden in Barcelona verbleef alvorens naar België te vluchten.

Dat verzoekster volhardt in haar eerdere verklaringen zich nooit in Europa te hebben geprostitueerd, waardoor haar schuld van 30.000 euro ten aanzien van de madammen N. en T. nog zou openstaan, en dienaangaande verwijst naar een getuigenis van de sociaal bemiddelaar van het opvangcentrum in Melilla en allerhande rapporten over vrouwen in een gelijkaardige situatie als de hare, namelijk slachtoffers van mensensmokkel die in Europa in de prostitutie worden gedwongen, is evenwel geenszins van aard een ander licht te werpen op of afbreuk te doen aan de verschillende concrete vaststellingen op grond waarvan eerder tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees jegens voormelde "maddammen" werd besloten. Immers, los van de discussie of de schuld van 30.000 euro nog betaald moet worden aan de madammen N. en T. maakt verzoekende partij op geen enkel moment aannemelijk dat zij een gegronde vrees dient te koesteren voor de madammen N. en T. of enig ander mensensmokkelaar.

Door de commissaris-generaal wordt in dit verband in de bestreden beslissing op goede grond als volgt overwogen: *"U benadrukt in het kader van uw tweede asielaanvraag dat misbegrepen werd dat u in Spanje in de prostitutie zat. De raad twijfelde inderdaad aan de waarachtigheid van uw bewering actueel nog een schuld van 30.000 euro te hebben ten opzichte van de madames die u naar Europa hebben gesmokkeld en stelde dat uw verklaringen erop wezen dat u zich in Spanje wel geprostitueerd zou hebben. Dit vormde slechts één argument in het betoog dat leidde tot de vaststelling van de ongeloofwaardigheid van uw vrees. De overige argumenten laat u in het kader van uw tweede asielaanvraag ongemoeid. In het document van het Ministerio de Empleo Y Seguridad Social staat te lezen staat dat F.(...) A.(...), van Benin, geboren op (...) in het centrum verbleef van 7 juni 2012 tot 25 juni 2014. Er is echter geen enkele garantie dat de informatie die verschaft wordt in het attest waarachtig is. Bovendien toont het niet aan dat u niet in de prostitutie zou hebben gezeten in Spanje. Dat u in het kamp in Melilla verbleef, wordt door de Commissaris-generaal bovendien niet betwist. Met betrekking tot het in het verslag geponeerde argument dat het louter een veronderstelling is dat u in de prostitutie zou hebben gezeten in Spanje, moet worden opgemerkt dat u zich beperkt tot blote beweringen –een eerder besproken document- die de onderbouwde veronderstellingen –die slechts één deel vormden van de beslissing – niet in een ander daglicht kunnen plaatsen."* (eigen onderlijning)

In de beschikking van 4 juni 2018 wordt in dit verband in diezelfde zin opgemerkt dat *"Het document van het Ministerio de Empleo Y Seguridad Social waarin te lezen staat dat verzoekster in het centrum verbleef van 7 juni 2012 tot 25 juni 2014, vermag geen ander licht te werpen op de in het kader van haar vorig verzoek gedane inschatting van de Raad. De loutere bevestiging dat verzoekster in het kamp in Melilla verbleef, een gegeven dat overigens niet betwist wordt, vermag immers allerm minst aan te tonen dat zij niet in de prostitutie zou gezeten hebben in Spanje. Ook de verwijzing in onderhavig verzoekschrift naar algemene informatie waaruit moet blijken dat vrouwen uit Nigeria in principe geen prostitutie beoefenen in Melilla maar daarmee pas starten eens zij aangekomen zijn in de grote steden en verzoekster derhalve in de zes maanden dat zij in Barcelona verbleef niet in staat zou zijn geweest een schuld van €30 000 te kunnen terugbetalen, sluit niet uit dat verzoekster in casu zich niet in het kamp heeft geprostitueerd en de schulden niet heeft kunnen afbetalen. Bovendien gaat verzoekster met haar betoog voorbij aan de in het kader van haar vorig verzoek gedane vaststellingen dat leidde tot de ongeloofwaardigheid van haar beweerde vrees."*

Het feit dat, zoals wordt vermeld in de door verzoekende partij bijgebrachte algemene informatie, Nigeriaanse vrouwen zich in principe niet prostitueren in Melilla, wijzigt hoe dan ook niets aan de in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming gedane verschillende concrete vaststellingen op grond waarvan werd besloten dat aan de door verzoekende partij ingeroepen vrees jegens de madammen geen geloof kan worden gehecht. Een dergelijke algemene verwijzing naar algemene informatie volstaat hoe dan ook niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, door louter op algemene wijze vast te houden aan eerder afgelegde verklaringen en voor het overige te verwijzen naar algemene informatie, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Daarnaast dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat verzoekende partij het volgende verklaarde tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag: "(...) PO: moest u in het kamp slapen met mannen?, in het kamp is mijn keuze, het slapen met mannen eindigde in Marokko, in Melilla was mijn keuze (...)"

4.2.4. Waar verzoekende partij ter terechtzitting aangeeft geen klacht te hebben ingediend, noch slachtofferhulp te hebben ingeroepen, aangezien, zo luidt haar huidige uitleg, slachtoffers van mensensmokkel en mensenhandel veel te bang zijn om klacht in te dienen, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking van 4 juni 2018, waar wordt gesteld: *"Daar bij de Raad nog steeds het vermoeden heerst dat verzoekster zich in Spanje wel geprostitueerd heeft en geen openstaande schuld meer heeft bij de madames die haar naar Europa hebben gesmokkeld, maakt zij niet aannemelijk nog represailles te vrezen. In dit verband wijst de Raad naar hetgeen zij in het kader van haar vorig verzoek ter terechtzitting heeft vastgesteld: "Ter terechtzitting kan de Raad voorts vaststellen dat verzoekster ook in België geen klacht heeft ingediend tegen haar madame voor mensensmokkel en (gedwongen) prostitutie, wat de geloofwaardigheid van haar vrees verder hypothekeert. Verzoeksters argument dat zij hier nooit bedreigd werd, kan de Raad niet overtuigen. Immers, uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar madame er alles aan deed om haar geld terug te krijgen en er alles aan zou hebben gedaan om verzoekster te vinden in Barcelona. Het is dan ook onbegrijpelijk dat verzoekster, indien zij inderdaad nog zware schulden had bij haar madame en deze haar en de familie bedreigde, het niet nodig achtte om in België klacht in te dienen voor mensensmokkel. Dit klemmt des te meer nu de familie van verzoekster op de hoogte is dat zij in België is, en zij door de madame en/of haar trawanten zouden kunnen onder druk gezet worden."* (eigen onderlijning). Daargelaten dat verzoekende partij haar huidige uitleg voor haar nalaten om hulp in te roepen niet overeenstemt met haar eerdere verklaring in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming, blijkt hoe dan ook uit verzoekende partij haar verklaringen dat zij tot op heden heeft nagelaten om voor haar beweerde problemen met en haar vrees jegens de mensensmokkelaren, de "madammen", klacht in te dienen en/of een beroep te doen op slachtofferhulp. Dat verzoekende partij, die blijkens haar verklaringen België eind januari 2015 binnenkwam en hier dus al meer dan drie jaar en een half verblijft, dit verzuimt en hiervoor geen afdoende verklaring biedt, gelet ook op haar inconsistente uitleg hiervoor, ondermijnt voorts en op ernstige wijze de ernst en geloofwaardigheid van haar beweerde vrees.

Overigens kan er in dit verband nog aan worden toegevoegd dat waar in de brief van de sociaal bemiddelaar N.L.A. staat te lezen dat in het opvangcentrum van Melilla vrouwen worden aangemoedigd om aangifte te doen van de mafia/criminele netwerken van wie zij het slachtoffer werden, verzoekende partij blijkens haar verklaringen zowel tijdens haar jarenlange verblijf in Spanje, net zoals tijdens haar verblijf hier in België sedert begin 2015, steeds heeft verzuimd om haar problemen met de "madammen" aan te kaarten en aan te klagen, een van de vaststellingen die mede tot de ongeloofwaardigheid van haar beweerde vrees doet nopen, en de ernst ervan danig relativeert.

Aan verzoekende partij haar verklaarde vrees voor represailles door "de madammen" N. en T. wordt, zoals eerder in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld, geen geloof gehecht en verzoekende partij brengt in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aan die hieraan afbreuk vermogen te doen of er een ander licht op werpen.

4.3. Verzoekende partij, die voor het overige algemeen verwijst naar een verslag van de Nansen vzw (the Belgian refugee council) dat eerder werd neergelegd, gaat voorts niet *in concreto* in op, minstens brengt zij geen concrete en valabele argumenten bij die de in de beschikking van 4 juni 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS